Napsal uživatel Stráša
Neděle, 01 Duben 2001 01:00

Poslední březnový pátek se již podruhé "převlékl do modra". Domácí kapela Modré houpačky pořádala v Lidových sadech svůj další Modrý houpátek, na který si tentokrát pozvala pražské Jarabáky.

Sejšn, spíš než koncert, se nekonal jako obvykle v Experimentálním studiu, ale v protější "nudlovité" místnosti se stolky, židlemi, barovým oknem, malým pódiem v rohu a přilehlou venkovní terasou (její mokrá dlažba za záclonami jakoby říkala, že její čas, čas hudby pod širým nebem, teprve přijde).

Chvíli před osmou se od stolu odlepilo pár postav, které se chopily nástrojů, pak zachraptěly bedny a modrý večer mohl začít. Ještě před první písničkou nás kapelník Houpaček pozval na pořad v příštím měsíci a ujistil nás, že dnešní noc potrvá tak dlouho, jak sami budeme chtít.

A pak už se sálem rozběhly houpavé tóny. Kapela představila svůj standardní repertoár, jehož převážnou část můžeme najít na jejich demosnímku. Nezvyklý prostor příliš nesvědčil zpěvačce Houpaček Terezce, jelikož v místnosti s nízkým stropem byla dost špatná akustika a tak se stalo, že slova textu sem tam zanikla v hlasité hudbě. Což je v případě Houpaček určitě škoda.

Po krátké přestávce vtrhl do poklidných vln živel jménem Jarabáci. Svým ojedinělým projevem dokázali okamžitě nadchnout vše kolem včetně členů Houpaček. A moc bych za to nedala, že jsem chvílemi zaslechla podupávat si do rytmu i nohy od židlí.

Jarabáci mají nejen neotřelý projev a texty, ale především velmi pestré nástrojové složení od basy, bicích, po violoncello, saxofon, klarinet... a navíc se svými nástroji zacházejí skvěle a občas i neotřele (viz. cellista " pletoucí si " chvílemi svůj nástroj s kytarou). Jarabáci hráli většinu písní ze svého loňského CD Políček veřejnému vkusu. Přidali ale i pár svých cizojazyčných kousků (např. v polštině). Jelikož Jarabáky je nutno při hraní i vidět, aby byl zážitek plnohodnotný, bylo takovou malou skvrnou na příjemném večeru, že několik členů kapely zůstalo po dobu vystoupení skryto za reprobednami, umístěnými před pódiem (zřejmě to kvůli malému prostoru nešlo řešit jinak). Zvlášť mě to mrzelo u mé oblíbenkyně, saxofonistky Míši. No, řekněte sami, kolik znáte kapel, kde na saxík válí hezká mladá dívka? Naštěstí baskytarista Antonín, který svými hudebními kreacemi a "hrajícím " tělem pokaždé obveseluje jak své kolegy s kapely, tak všechny přihlížející, zůstal celou dobu "na očích".

V závěru vystoupení si Jarabáci přizvali Terezku z Houpaček, která s nimi občas hostuje, na pár anglicky zpívaných jazzových a swingových kousků. Takto navozená atmosféra nás na okamžik přenesla na výletní parník 30-tých let či do potemnělého baru téže doby.

Liberecké půllitry udělaly své, a tak po poslední instrumentálce bleskem zmizeli bubeník s baskytaristou za inkriminovanými dveřmi. Na přídavek jsme si proto museli chvíli počkat. A došlo na Kalamajku, což je nejen vtipná a skvělá skladbička, ale také vítězná z Trampské Porty 99.

A pak už se hudebníci vmísili mezi posluchače a začal jam, na kterém jsem ale chyběla. Jela jsem domů zaspat nepřestávající bolest zubů. S lítostí, protože kdo ví, kdy se Jarabáci k nám na sever zase rozjedou.